

بازرسان مرکز تحقیقات آرتمیای کشور پس از نمونه برداری و آزمایش آب مورد استفاده در مزرعه پرورش ماهی شرکت قزل ماهی بنار که از فناوری نانو حباب ازن استفاده می کند، اثربخشی فناوری شرکت نانو حباب انرژی را روی آب این مزرعه تایید کردند. به گزارش اقتصادسرآمد، پایش بهداشتی و بررسی اثر گذاری سیستم نانو حباب ازن در مزارع پرورش ماهی قزل آلا ی رنگین کمان همکار در طرح SPF ازن گذاری سیستم نانو حباب ازن در مزارع پرورش مرکز تحقیقات آرتمیای کشور انجام شد. روز سه شنبه هفته گذشته اکیب کارشناسان مرکز تحقیقات آرتمیای کشور، با هدف بررسی شاخص های بیومتری و زیستی ماهیان تحت پوشش پروژه SPFاز مزرعه پرورش ماهی شرکت قزل ماهی بنار در منطقه زیوه آذربایجان غربی که همکار طرح SPF هستند، بازدید کردند و شاخص های مورد نظر بازرسان مورد بررسی قرار گرفت.

در راستای این پروژه که از سیستم نانو حباب گاز ازن شرکت نانو حباب انرژی در مزرعه پرورش ماهی بهره برده است، اثرات آن بر شاخص های کیفی و کمی و بهداشتی ماهی مورد تحلیل قرار گرفت که نتایج حاصل نشان دهنده تاثیر مثبت بر آن ها بوده است.

در این بازدید از سالن تکثیر و پرورش، استخرهای مولدین، استخرهای پرورشی نمونه برداری و کلیه فاکتورهای مورد نظر بررسی و ارزیابی به عمل آمد. مرکز تحقیقات آرتمیای کشور دارای پنج واحد آزمایشگاهی تحقیقاتی، ۵۰۰ متر مربع شامل دو سالن فرآوری، دو واحد سردخانه با ظرفیت ۳۰ تن و ۱۲۰۰ مترمربع در قالب ۸ استخر ژئومبران پرورش آرتمیای است. آزمایشگاه های این مرکز عضو شبکه آزمایشگاهی فناوری های راهبردی ریاست جمهوری بوده و آزمایشگاه های شیمی آب و بهداشت و بیماری های آبزیان دارای گواهینامه معتمد محیط زیست است.

باشما هستیم

باتحلیل های دریایی روزنامه اقتصاد سرآمد

www.eghtesadsaramad.ir

تلفن: ۰۸۷۶۹۲۲۷- ۰۲۱ همرا: ۰۹۱۹۸۵۳۹۹۶

هیچ کس نمی خواهد از جزیره ای که در آن به دنیا آمده، مثل حیوانات بیرون انداخته شود.»

چاگوسی ها سال هاست که برای بازگشت به سرزمینشان مبارزه می کنند.

موریس که در سال ۱۹۶۸ از بریتانیا استقلال یافت، ادعا می کرد که این جزایر متعلق به اوست و دادگاه عالی سازمان ملل در نظری مشورتی اعلام کرد که اداره این منطقه توسط بریتانیا «غیرقانونی» است و باید پایان یابد.

این دادگاه اعلام کرده است که جزایر چاگوس باید به موریس تحویل داده شوند تا روند «استعمارزدایی» بریتانیا تکمیل شود.

کلایو بالدوین، مشاور ارشد حقوقی دیده بان حقوق بشر، می گوید: «جایجایی اجباری چاگوسی ها توسط بریتانیا و آمریکا، آزار و اذیت آن ها به دلایل نژادی و جلوگیری مداوم از بازگشت آن ها به وطنشان، معادل جنایت علیه بشریت است.»

«این ها جدی ترین جنایاتی هستند که یک دولت می تواند مرتکب شود. این جنایت استعماری تا زمانی که آن ها از

گزارشی از جزیره ناشناخته در اقیانوس هند؛

«روزنامه دریایی سرآمد» باز نشر می کند

بخش یابانی

مناقشه بریتانیا و موریس بر سر جزیره مرموز

ورود ممنوع به جزیره ی استوایی دیه گو گارسیا

یادداشت می کردند – و همیشه یک همراه با من بود.

در اواسط دهه ۱۹۸۰، روزنامه نگار بریتانیایی سامیون وینچستر تظاهر کرد که قایقش در نزدیکی جزیره دچار مشکل شده است. او حدود دو روز در خلیج ماند و موفق شد برای مدت کوتاهی به ساحل قدم بگذارد، و سپس به خارج از جزیره هدایت شد و به او گفته شد: «برو و دیگر برنگرد».

او برای من تعریف می کند که مقام های بریتانیایی در آنجا «بسیار خصمانه» رفتار کردند و جزیره را «فوق العاده زیبا» توصیف می کند. بیش از دو دهه بعد، که هواپیمای رئیس جمهوری آمریکا برای سوخت گیری در آنجا توقف کرد، یک خبرنگار مجله تایم حدود ۹۰ دقیقه در جزیره وقت سپری کرد.

مدت ها شایعاتی در مورد استفاده های مختلف از دیه گو گارسیا مطرح بوده است، از جمله استفاده از آن به عنوان پایگاه مخفی سیا – مکانی برای نگهداری و بازجویی از مظنونان به تروریسم.

دولت بریتانیا در سال ۲۰۰۸ تایید کرد که در سال ۲۰۰۲ پروازهای انتقال مظنونان به تروریسم در این جزیره فرود آمده اند، بعد از اینکه سال ها اطمینان داده بودند چنین اتفاقی رخ نداده است.

دریود میلیند، وزیر خارجه وقت در آن زمان به پارلمان گفت: «بازداشت شدگان از هواپیما پیاده نشدند و دولت آمریکا به ما اطمینان داده است که هرگز هیچ بازداشت شده آمریکایی در دیه گو گارسیا نگهداری نشده است. تحقیقات آمریکا نشان می دهد که هیچ مدرکی از انتقال بازداشت شدگان از دیه گو گارسیا یا سرزمین های

فرداریایی دیگر، یا از طریق خود بریتانیا وجود ندارد».

در همان روز، مایکل هایدن، مدیر سابق سیا، گفت اطلاعاتی که قبلا «با حسن نیت» به بریتانیا ارائه شده بود و بنا بر آن ها پروازهای انتقال هرگز در آنجا فرود نیامده اند، «نادرست بوده است».

او گفت: «هیچ کدام از آن افراد در برنامه بازجویی از تروریست های مهم سبا نبودند. یکی از آن ها در نهایت به گوانتانامو منتقل شد و دیگری به کشور خودش بازگشت. این ها فقط عملیات انتقال بودند، نه چیزی بیشتر.» و گزارش های مبنی بر اینکه سیا در دیه گو گارسیا یک مرکز بازداشت داشته را تکذیب کرد.

سال ها بعد، لارنس ویلکرسون، رئیس دفتر وزیر خارجه سابق آمریکا، کالین پاول، به وایس نیوز گفت که منابع اطلاعاتی به او گفته بودند که از دیه گو گارسیا به عنوان مکانی «برای نگهداری موقت و بازجویی از افراد به صورت گاه به گاه» استفاده شده است.

من اجازه نزدیک شدن به هیچ یک از مناطق نظامی حساس دیه گو گارسیا را نداشتم.

«پس از آخرین باری که محل اقامتم در جزیره را ترک کردم، ایمیلی دریافت کردم که از من به خاطر اقامت اخیرم تشکر کرده بود و خواسته بود برایشان باز خوردی بفرستم.

در ایمیل نوشته شده بود: «ما می خواهیم هر همان تجربه ای خوشایند و راحت داشته باشد.»

قبل از پرواز، گذرنامه ام با نشان واره این سرزمین مهر شد. شعار آن می گوید: «In tutela nostra Limuria»، یعنی «لیموریا تحت سرپرستی ما است» است. این عبارت به یک

قاره افسانه ای و گمشده در اقیانوس هند اشاره دارد.

قاره ای که وجود ندارد، نماد مناسبی برای جزیره ای است که وضعیت قانونی اش در هاله ای از ابهام قرار دارد و از زمان اخراج چاگوسی ها، تنها افراد معدودی اجازه دیدن آن را داشته اند.

انتظار می رود حکم پرونده قضایی مربوط به رفتار با تأمیل های سریلانکا در این جزیره، به زودی صادر شود و بی بی سی در زمان مناسب در این مورد گزارش خواهد داد.

که منافع بریتانیا و شرکای ما را حفظ کند»، و در عین حال بر اهمیت حفظ «عملیات بلندمدت، امن و مؤثر پایگاه نظامی مشترک بریتانیا، آمریکا» تأکید کرد.

متیو ساویل، مدیر علوم نظامی در اندیشکده دفاعی برجسته بریتانیا، موسوم به روسی، می گوید که دیه گو گارسیا «به دلیل موقعیت آن در اقیانوس هند و امکاناتی مانند بندر، انبار و فرودگاه»، پایگاهی «بسیار بسیار مهم» است.

او توضیح می دهد که نزدیک ترین پایگاه بریتانیا در فاصله ای حدود ۳۴۰۰ کیلومتری و نزدیک ترین پایگاه آمریکا در حدود ۴۸۰۰ کیلومتری قرار دارد، و این جزیره همچنین برای «پیگیری فضایی و امکانات رصد» موقعیت مهمی دارد.

تانکرهای سوخت رسان مستقر در دیه گو گارسیا، سوخت رسانی بمب افکن های بی-۲ آمریکایی را انجام دادند که از ایالات متحده برای انجام اولین حملات هوایی به افغانستان پس از حملات ۱۱ سپتامبر پرواز کرده بودند. همچنین در جریان «جنگ علیه تروریسم» بعدی، هواپیماهایی مستقیما از خود این جزیره به افغانستان و عراق اعزام شدند.

آقای ساویل می گوید که این پایگاه همچنین یکی از «معدود مکان هایی در جهان» است که برای بارگیری مجدد زیر دریایی ها با سلاح هایی مانند موشک های تاماهاوک در دسترس است، و ایالات متحده مقادیر زیادی تجهیزات و تدارکات را برای شرایط اضطراری در آنجا مستقر کرده است.

والتر لادوگ سوم، استاد ارشد روابط بین الملل در کالج کینگز لندن، معتقد است که این پایگاه «نقش های متعدد بسیار مهمی» را ایفا می کند، اما «سطحی از محرمانگی وجود دارد که به نظر می رسد فراتر از آن چیزی است که در دیگر مکان ها مشاهده می کنیم.»

«تمرکز ی شدید روی نظارت بر دسترسی و محدودیت دسترسی وجود داشته که ... به نظر می رسد فراتر از اطلاعات عمومی ما از امکانات، قابلیت ها و واحدهای مستقر در آنجا است.»

در مدت حضورم در جزیره، مجبور بودم یک کارت بازدید کننده قرمز را به گردن بیاویزم و دائما به دقت تحت نظر بودم. محل اقامتم ۲۴ ساعت شبانه روز تحت حفاظت بود و مردانی که بیرون بودند، زمان خروج و بازگشتم را

بازگشت چاگوسی ها به خانه هایشان جلوگیری کنند، ادامه خواهد داشت.»

دولت بریتانیا پیشتر اعلام کرده است که «هیچ شکی» درباره ادعای مالکیت خود بر این جزایر ندارد و این جزایر «از سال ۱۸۱۴ تحت حاکمیت بریتانیا بوده اند.»

اما، در سال ۲۰۲۲، بریتانیا موافقت کرد که مذاکراتی را با موریس در مورد آینده این سرزمین آغاز کند. جیمز کلورلی، وزیر خارجه وقت، گفته بود که خواهان «حل و فصل تمامی مسائل باقی مانده» است.

دیوید لامی، وزیر خارجه جدید، که پیش تر دولت های قبلی را به خاطر «بی توجهی به نظرات» نهادهای مختلف سازمان ملل درباره این جزایر مورد انتقاد قرار داده بود، در بیانیه ای گفت که بریتانیا در تلاش است تا «به توافقی برسد

بدون شرح

قاب دوربین

عکس: اصغر بشارتی

بدون شرح...

فریبا عزیزی - اقتصاد سرآمد